

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **H. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzované věci byl spor o to, jestli tu byla překážka věci rozhodnuté (*res administrata*), jestli se jednalo v místě nehody o chodník, jestli bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jestli správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a nestranně, jestli nebyl rozpor mezi výrokem a odůvodněním, jestli bylo zjištěno v souladu se zákonem místo spáchání přestupku, jestli popsána škoda vznikla, jestli zde byly opomenuté důkazy, jestli řidič vozidla chtěl sepsat záznam o nehodě a jestli byla splněna formální a materiální stránka přestupku při nesepsání záznamu o nehodě.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „magistrát“) z 16. 8. 2022, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).
3. Žalobkyně se měla dopustit dvou přestupků tím, že 17. 5. 2021 asi ve 13 h v Olomouci na ulici Hodolanská ve směru jízdy na ulici Lipenskou u domu č. p. 38 (budova AUTO Čechák s. r. o.) jako řidička jízdního kola zn. Favorit (dále jen „jízdní kolo“) užila k jízdě chodník, a poté, co byla účastníkem dopravní nehody, při které došlo k nárazu jízdního kola do pravého předního blatníku motorového vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky X, s řidičem M. K. (dále jen „řidič vozidla“), nesepsala společný záznam o dopravní nehodě, který obsahoval identifikaci místa a času dopravní nehody, jejích účastníků a vozidel, její příčiny, průběh a následky a nepředala ho neprodleně pojistiteli. Žalobkyně porušila tímto jednáním § 53 odst. 2 a § 47 odst. 3 písm. g) ZSP. Magistrát žalobkyni uložil pokutu 1 700 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** z 16. 8. 2022 předeslal, že žalobkyně byla rovněž podezřelá ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, tj. porušení § 23 odst. 1 a § 5 odst. 1 písm. a) ZSP (nedání přednosti v jízdě a užití vozidla, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem). Magistrát zastavil řízení o těchto přestupcích podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky o řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“), protože nebyly prokázány.
5. K nehodě v silničním provozu došlo na komunikaci ulice Hodolanská v Olomouci u budovy č. p. 38. Jedná se o přímý úsek pozemní komunikace bez spádových poměrů. Maximální povolená rychlost činí 50 km/h a vyplývá z obecně závazného právního předpisu. Středem komunikace je vedeno nepoužívané železniční kolejíště. Vyústění komunikace tvoří dlážděný chodník a travnatý pás.
6. Magistrát při dokazování přestupku vycházel z protokolu o nehodě v silničním provozu, oznámení přestupku, plánu místa, fotodokumentace, úředního záznamu o podání vysvětlení řidiče vozidla a žalobkyně a z výpisu z registru obou účastníků nehody. Magistrát dále vycházel z výpovědi řidiče vozidla, podle které řidič vozidla vyjížděl z parkoviště před domem č. p. 38 na ulici Hodolanská. Na ulici byl velký provoz, zastavil před silnicí, aby dal přednost projíždějícím vozidlům. V tom do něho narazila žalobkyně, která jela na jízdním kole, jela z pravé strany po chodníku. Žalobkyně narazila do pravého předního blatníku vozidla předním kolem, kolo se zhouplo, a přitom poškrábala blatníkem i kapotu. Žalobkyně zůstala stát, nespadla a podle řidiče vozidla se ani nezranila. Když se jí řidič vozidla ptal, proč jela po chodníku, tak uvedla, že takto jezdí do práce pravidelně. Řidič vozidla navrhl zavolat policii, ale žalobkyně to odmítla. Oba šli do budovy AUTO Čechák s. r. o. k odhadu škody, která měla být v hodnotě asi 20 000 Kč. Pak se domlouvali, jak to udělají a řidič vozidla navrhl, aby žalobkyně zaplatila 7 000 Kč a že to nechají být. Žalobkyně řekla, že nemá peníze u sebe, že se ozve druhý den, že se domluví na zaplacení a předali si kontakty. Následující den řidič vozidla místo žalobkyně kontaktovala policii. Na dotaz magistrátu řidič vozidla upřesnil, že při výjezdu najel více doleva, aby viděl za roh, nikoho neviděl a v době nárazu se díval doleva na projíždějící vozidla po ulici

Hodolanská. Jel směrem doprava na Šternberk. Když se díval doprava, tak tam nic nebylo. Buď jela žalobkyně vyloženě vedle domu nebo jela rychle.

7. Žalobkyně při ústním jednání 27. 10. 2021 nevypovídala a vyjádřila se k věci písemně 15. 11. 2021. Žalobkyně uvedla, že jela po cyklostezce k velmi frekventované silnici I. třídy ulice Hodolanská. Přejela na druhou stranu a byla smířená s tím, že tam bude muset jet po chodníku nebo riskovat srážku s autem. Po přejetí silnice zabočila doprava a jela po pravé straně chodníku. Chodník byl prázdný. Pozorně sledovala své okolí. Nalevo byla budova AUTO Čechák s. r. o. Nejela nijak rychle. V tom znenadání, zleva, zpoza budovy vyjelo auto a zatarasilo jí cestu. Žalobkyně se lekla, začala brzdit, ale střetu s autem už nebylo možné zabránit. Žalobkyně narazila do auta kolmo pneumatikou na místě předního kola vozidla. Žalobkyně se po nárazu lehce nahnula dopředu a vrátila se ve stejném směru zpět. Stále se držela kola, a poté seskočila, nespadla ani ona, ani kolo. Žalobkyně srážku vnímala jako pouhé drcnutí. Nic se jí nestalo, ale lekla se a byla v šoku. Řidič vozidla se po vystoupení z auta o žalobkyni nezajímal, hned hledal poškození a vzápětí ukázal na klikatou rýhu na kapotě a tři drobné rýhy na blatníku. Rozčiloval se, že mu způsobila škodu 20 000 Kč. Řidič vozidla se ptal, jestli má zavolat policii, ale ona byla v šoku, byla pasivní a odpovídala neurčitě jako „nevím“, „asi ne“. Řidič vozidla vyfotil její občanský průkaz, ale postavení svého vozu po nehodě se rozhodl nevyfotit. Poté byli oba v AUTO Čechák s. r. o. zjistit výši škody. Řidič vozidla nakonec požadoval už jen 7 000 Kč a dal žalobkyni svou vizitku z Kooperativa pojišťovna a. s. Žalobkyně odvezla kolo do nejbližšího cykloservisu a tam jí ukázali prasklinu na rámu kola v místě, kde byl rám už svařovaný. Následně z kola odmontovali „blikáčku“. Žalobkyně se následující den vzpamatovala natolik, aby si uvědomila, co se stalo a nehodu nahlásila na policii. Výpověď řidiče vozidla je plná nesrovnalostí a lživých výroků. Řidič vozidla nenajel více doleva a nezastavil na místě, které uvedl. Je vyloučeno, že by ji neviděl kvůli budově AUTO Čechák s. r. o. Žalobkyně nejela příliš rychle, jinak by spadla z kola. Řidič vozidla najel na chodník, aniž by se podíval na pravou stranu a ohrozil kohokoliv, kdo se po chodníku pohyboval. Rozhodně mu nesdělila, že jede dál. Žalobkyně blatníkem svého kola nemohla poškodit pravý přední blatník a zároveň kapotu vozidla řidiče vozidla, muselo by se jednat o skoky, při kterých by spadla. Žalobkyně provedla vlastní improvizovanou rekonstrukci a zaznamenala ji na kompaktní disk, který přiložila. Páčku levé brzdy si posunula nahoru při brzdění a nárazu. Při nárazu jejího kola nemohlo dojít k poškození vozidla. Shrnutí, řidič vozidla se rozhodl najet k budově AUTO Čechák s. r. o. po již nepoužívaných kolejkách vlečky, která byla v místě chodníku zrušena, a nepřišlo mu divné, že „hlavní vjezd“ je šterkem přehrazený pás silniční vegetace a nevyužil jiný, řádně vybudovaný sjezd. Řidič vozidla se mohl dopustit trestného činu podvodu. Fotodokumentace byla pořízena následující den v cykloservisu a výbava kola byla již odmontovaná. Žalobkyně byla v době nehody vybavena reflexní bundou a pásy na nohavicích. Místo, kde došlo k nehodě, je chodník a žalobkyně nemohla vjet z místa mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci. Neměla tedy povinnost dávat přednost. Že se jedná o chodník, dokládá pasport komunikací a vyjádření Odboru dopravy a územního rozvoje magistrátu. Pro cyklistu je nemožné splnit povinnost podle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP. Žalobkyně samozřejmě nevozí na kole formulář záznamu o dopravní nehodě. Řidič vozidla neprojevil zájem záznam sepsat. Navíc jízdní kolo není ze zákona pojištěné, a tak je tento úkon zbytečný. Absentuje materiální stránka přestupku.
8. Magistrát v rozhodnutí o přestupku uvažil, že výpovědi obou účastníků o průběhu dopravní nehody nejsou v přímém rozporu, ty jsou o příčině dopravní nehody a následcích. Je nepochybné, že způsob jízdy žalobkyně nebyl v souladu s právními předpisy. Žalobkyně

zcela záměrně a vědomě jela s jízdním kolem po chodníku. Žalobkyně tak jednala v rozporu s § 53 odst. 2 ZSP. Žalobkyně nesměla jet na kole po chodníku. Žalobkyně uvedla, že vjela na chodník, „aby neriskovala srážku s autem“. Už samotný fakt, že ke střetu s automobilem došlo, je známkou toho, že uvažování žalobkyně nebylo správné.

9. Dále žalobkyně porušila zákonnou povinnost sepsat společný záznam o dopravní nehodě. Protože při nehodě nedošlo ke zranění nebo usmrcení osoby nebo ke hmotné škodě nad 100 000 Kč na jednotlivých vozidlech, nevznikla povinnost nahlásit dopravní nehodu policii. K řádnému vyřešení dopravní nehody měli oba účastníci sepsat společný záznam právě proto, aby později předešli nedorozumění.
10. Magistrát shledal jednání žalobkyně jako společensky škodlivé ve smyslu § 5 ZOP. Nelze přijmout argumentaci žalobkyně, že jako cyklistka u sebe nevozí formulář záznamu o dopravní nehodě, protože jela na jízdním kole, které není ze zákona pojištěno a jednalo by se o zbytečný úkon. Zákon nestanoví, že společný záznam o nehodě musí být sepsaný na formuláři, který rozdávají pojišťovny a běžně se využívá. Zákon pouze stanoví, že se záznam musí sepsat a stanoví, co musí obsahovat. Pokud se účastníci nehody neshodnou na tom, kdo nehodu zavinil nebo na jiných okolnostech nehody, mají na místo přivolat policii, která nehodu vyšetří a má k tomu zákonné oprávnění. Žalobkyni neomlouvá to, že se lekla a byla v šoku, jak uvedla na svoji obranu. Přitom na druhé straně uvedla, že srážku vnímala jako pouhé „drcnutí“. Žalobkyně i řidič vozidla měli objektivně prostor a čas záznam sepsat, ale neučinili tak. Magistrát uzavřel, že žalobkyně narazila jízdním kolem do přední části boku vozidla.
11. V závěru rozhodnutí magistrát odůvodnil, že poškozený vlastník vozidla se k řízení o náhradě škody nepřipojil, a proto magistrát o náhradě škody nerozhodl. Nárok poškozeného na náhradu škody nezaniká. Je třeba ho uplatnit cestou občanskoprávní nebo u jiného příslušného orgánu veřejné moci.
12. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** doplnil, že žalobkyně se sama doznala k tomu, že užila k jízdě chodník. Z jejího písemného vyjádření z 15. 1. 2021 rovněž vyplývá, že po chodníku jela zcela záměrně a vědomě.
13. Materiálně formální pojetí přestupku znamená, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek musí dojít k naplnění všech znaků současně. Materiálním znakem přestupku se rozumí jeho společenská škodlivost. Za společenskou škodlivost lze považovat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Materiální znak přestupku byl naplněn s ohledem na průběh, vznik a následky dopravní nehody (poškození obou vozidel). Společenská škodlivost přestupku spočívá zejména v ohrožení bezpečnosti na pozemních komunikacích.
14. K námitce překážky věci rozhodnuté a naplnění podmínky totožnosti skutku žalovaný konstatoval, že u nedání přednosti v jízdě [tedy porušení § 23 odst. 1 ZOP a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 ZOP] magistrát v souladu se zásadou *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněné) změnil právní kvalifikaci a řízení ve věci tohoto přestupku zastavil. U nedovolené jízdy po chodníku jde o jiný skutek, jiný přestupek a odlišné porušení ZOP.
15. Žalobkyně namítala, že není určeno místo přestupku, jestli se jedná o chodník či pozemní komunikaci. K tomu žalovaný vysvětlil, že se jedná se o pozemek p. č. XA v k. ú. Hodolany u silnice č. I/4 ulice Hodolanská v Olomouci, ze kterého řidič vozidla vyjížděl na silnici. Popsaný „sjezd“ byl povolen rozhodnutím žalovaného č. j. X ze dne 4. 1. 2017, avšak nikdy

nebyl realizován. Podle vyjádření magistrátu, Odboru dopravy a územního rozvoje, jedinou pozemní komunikací v místě střetu je místní komunikace, a to chodník ve vlastnictví Statutárního města Olomouce. Fakticky místo střetu vypadá tak, že dlažba chodníku jakož i zeleň podél něj je přerušena asfaltem se šterkodrtí a končícími kolejiemi a nenachází se zde žádné dopravní značení, které by výjezd z tohoto místa zakazovalo. Skutečný stav dokumentovala policie a fotografie jsou součástí správního spisu. Proto nemohlo být spolehlivě určeno, které z vozidel mělo v danou chvíli přednost a nemohl být prokazatelně zjištěn viník dopravní nehody. To však nemá žádný vliv na skutečnost, že žalobkyně jela po chodníku, než vjela na místo střetu. Chodník je podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni nehody (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), samostatnou místní komunikací či její součástí (§ 12 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích). Podle zmíněného vyjádření magistrátu je tento chodník samostatnou pozemní komunikací. Pro porušení § 53 odst. 2 ZSP není rozhodující, zda je chodník samostatnou pozemní komunikací nebo její součástí. Citované ustanovení zakazuje užití chodníku jiným účastníkům provozu na pozemních komunikacích než chodcům.

16. Žalovaný k odvolací námitce, že škoda vznikla pouze na jízdním kole, které žalobkyně označila za vozidlo, že řidič nebyl poškozený a že o dopravní nehodě se dá hovořit jediné tehdy, když vznikla škoda, vysvětlil, že jízdní kolo je podle § 2 písm. h) ZSP nemotorové vozidlo. Dopravní nehoda je vymezena v § 47 odst. 1 ZSP. Je jí událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo započala na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Ze spisu jednoznačně vyplynulo, že vznik škody byl spolehlivě prokázán, viz například protokol o nehodě, kde je uvedena odhadovaná škoda na jízdním kole i na motorovém vozidle, a přiložena je i fotodokumentace. Vznik škody potvrdila žalobkyně, která ji shledala pouze na jejím jízdním kole. Není podstatné, zda škoda vznikla na obou vozidlech nebo pouze na jízdním kole, jak tvrdí žalobkyně, ani konkrétní výše škody, ale samotná skutečnost, že ke škodě došlo. Vzhledem k tomu, že zavinění nebylo žádnému z účastníků dopravní nehody prokázáno, nemohla být škoda uplatněna a nelze proto ani o jednom z účastníků nehody hovořit jako o poškozeném. Poškozeným se účastník dopravní nehody v řízení o přestupku stává až v okamžiku, kdy uplatní nárok na náhradu škody, což se v tomto případě nestalo. Žalovaný souhlasil se žalobkyní v tom, že magistrát v rozhodnutí pojem „poškozený“ používal nesprávně.
17. Žalovaný nesouhlasil se žalobkyní, že ani jeden z účastníků nezavolal policii, ačkoliv to řidič navrhoval. Řidič tak mohl učinit sám, nicméně se tak nestalo. Vzhledem k tomu, že nedošlo k žádné okolnosti vymezené v § 47 odst. 4 a 5 ZSP, tato povinnost žádnému z účastníků dopravní nehody nevznikla. Naopak, v této situaci měli oba účastníci nehody povinnost podle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP sepsat společný záznam o dopravní nehodě, avšak ani to neučinili.
18. Žalobkyně stavěla svoji obhajobu na tom, že jízdní kolo nemusí být pojištěno. S odkazem na § 47 odst. 3 písm. g) ZSP a § 8 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon č. 168/1999 Sb.“), žalovaný přitakal žalobkyni, že jízdní kolo skutečně nemusí být pojištěno. Nicméně tento argument nelze použít k vyhnutí se plnění povinností stanovených ZSP. Žalobkyně byla účastníkem silničního provozu, řidičkou nemotorového

vozidla (jízdního kola) a rovněž účastníkem dopravní nehody. Skutečnost, že jízdní kolo nemusí být pojištěno, nemění nic na tom, že se jedná o nemotorové vozidlo, které mělo účast na dopravní nehodě. ZSP stanoví povinnost sepsat společný záznam o nehodě v případě, že nevznikne povinnost přivolat policii a dále stanoví jeho povinné náležitosti. Pokud by účastníci dopravní nehody tuto povinnost splnili, mohli tak předejít správnímu řízení. Je běžné, že občané mají sjednáno pojištění odpovědnosti za újmu z občanského života. V rámci něho by v daném případě mohla být prokázána vina žalobkyně za vznik dopravní nehody a bylo by možné v rámci pojistné události vzniklou škodu druhému účastníku nehody uhradit. Dalším důvodem, proč nelze přijmout argumentaci žalobkyně, by mohla být situace, kdy by vozidlo mělo sjednané například havarijní pojištění a záznam o nehodě by sloužil pro pojišťovnu poškozeného účastníka jako podklad pro pojistné plnění. Z výpisu z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že žalobkyně je držitelkou řidičského oprávnění. Tato skutečnost byla podstatná ve vztahu k zavinění. Žalobkyně mohla a měla jako držitelka řidičského oprávnění vědět, jaké jsou její povinnosti v případě dopravní nehody.

19. Tvrzení žalobkyně, že magistrát odmítl zahájit řízení o přestupku s řidičem, se nezakládá na pravdě. Řidič byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP pro porušení § 47 odst. 3 písm. g) ZSP příkazem na místě 14. 6. 2021.
20. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že napadené rozhodnutí nemělo být vydáno, protože zde byla překážka věci rozhodnuté (*res administrata*). U přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 pro porušení § 23 odst. 1 ZSP a u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP pro porušení § 53 odst. 2 ZSP je dána totožnost skutku. V obou případech žalobkyni bylo kladeno za vinu, že na konkrétním místě a v konkrétním čase identickým jednáním (jízdou na jízdním kole) měla porušit povinnosti účastníka silničního provozu. Magistrát zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 ZSP usnesením z 10. 6. 2022 podle § 86 odst. 1 písm. c) ZOP. Usnesení nabylo právní moci 2. 7. 2022. Proto nebylo možné, aby magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Zastavení řízení představuje rozhodnutí ve věci samé a podle výroku, účelu a smyslu důvodů zastavení řízení šlo o totožné jednání. Žalobkyně tuto námitku vznesla v odvolání a žalovaný se s ní řádně nevypořádal, stejně jako s ostatními odvolacími námitkami. Rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumané.
21. Žalovaný tvrdil, že s řidičem nemohl zahájit řízení o dalších přestupcích, protože byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Řidič přitom spáchal nejméně dva další přestupky – motorovým vozidlem najel na chodník a ohrozil osobu, která se na něm nacházela, nechoval se ohleduplně a ukázněně.
22. Napadené rozhodnutí obsahuje rozpory. Magistrát označil jako místo spáchání přestupku „*Olomouc, ulice Hodolanská ve směru jízdy k ulici Lipenská, u budovy AUTO Čechák č. 38.*“ Magistrát v původním (později žalovaným zrušeném) rozhodnutí uváděl, že není jasné, zda se v daném místě nachází či nenachází chodník. Na druhou stranu magistrát tvrdí, že se o chodník jedná (aby žalobkyni mohl uznat vinnou ze spáchání přestupku). Následně své tvrzení rozporuje, aby ze spáchání stejného přestupku nemohl být uznán vinným řidič. Magistrát tak porušil zásadu nestrannosti a řidiči nadržoval v průběhu celého řízení a vydal rozhodnutí ve věci, aniž by řádně zjistil skutkový stav. Pokud existovaly důvodné pochybnosti o místě spáchání přestupku, měl magistrát pokračovat v dokazování. Výrok je pak v rozporu s odůvodněním ohledně určení místa přestupku. V posledně vydaném meritorním rozhodnutí se magistrát o místě spáchání přestupku vůbec nezmiňuje. Žalovaný se tuto námitku pokoušel zamluvit tvrzením, že žalobkyně měla neoprávněně užít chodník

i na jiném místě, než je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Určení místa přestupku pak bylo neurčité a nepřezkoumatelné.

23. Řidiči žádná škoda nevznikla, ani vzniknout nemohla. To žalobkyně ve správním řízení doložila a správní orgány tyto důkazy nezpochybnilly. Přesto žalovaný uzavírá, že škoda vznikla na obou vozidlech. Takový závěr není podložen spisovým materiálem, žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
24. U přestupku spáchaného porušením povinnosti sepsat společný záznam o nehodě nedošlo k naplnění formální ani materiální stránky. Smyslem sepsání záznamu je umožnit pojišťovnám účastníků dopravní nehody vyhodnotit, zda, komu a v jakém rozsahu bude poskytnuto pojistné plnění, případně pak uplatňován regres. Protože u jízdního kola neexistuje zákonná povinnost sjednání pojištění odpovědnosti, žalobkyně by tento záznam neměla komu předat a jeho porřízení by v jejím případě nesloužilo žádnému účelu. O sepsání záznamu nejevil zájem ani řidič. Proto nelze žalobkyni klást za vinu, že by mu snad neměla poskytnout součinnost. Neporízením záznamu řidič mohl poškodit nejvýše sám sebe, neboť by pak neměl žádné podklady pro pojišťovnu. U žalobkyně se o přestupek jednat nemůže už jen proto, že jednání chybí jakákoliv společenská škodlivost. Záznam o nehodě slouží potřebám pojistitele, u kterého se předpokládá, že disponuje méně prostředky pro šetření dopravních nehod než správní orgány. Správní orgán má v souladu s vyšetřovací zásadou vést takové šetření, které bez jakýchkoliv pochyb zjistí objektivní stav věci.
25. Rovněž není pravdivé tvrzení magistrátu, že záznam o nehodě musí být podepsaný za každých okolností. Ustanovení § 47 odst. 3 písm. g) ZSP je propojený s § 8 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb. Žalobkyně jako cyklistka nebyla pojištěna ve smyslu tohoto zákona a nevztahují se na ni tedy ani tyto povinnosti. Ustanovení § 47 odst. 3 písm. g) ZSP je v případě žalobkyně imperfektní právní normou, neboť smyslem tohoto ustanovení je zajistit předání záznamu o nehodě pojistiteli, což v případě cyklisty není možné. Správní orgány se ke společenské škodlivosti nevyjádřily, ani neuvedly, jak má citované ustanovení na žalobkyni dopadat.
26. Žalovaný se dopustil spekulací například tvrzením, že sepsání záznamu o nehodě by mohlo zabránit správnímu řízení, i když řidiči škoda vzniknout nemohla, a proto by se účastníci nehody nemohli shodnout na viníkovi nehody. Žalobkyně by většinu položek záznamu o nehodě nemohla vyplnit, protože se týkají motorového vozidla a pojistitele. Ještě absurdnější je spekulace, že kdyby žalobkyně měla jiné pojištění, které nemá, pak by záznam o nehodě mohla předat takovému (neexistujícímu) pojistiteli. Jednání žalobkyně by mohlo být teoreticky škodlivé, pokud by řidič vozidla stál o sepsání záznamu o nehodě a žalobkyně mu neposkytla potřebnou součinnost. Protože řidič vozidla nejevil o sepsání záznamu o nehodě žádný zájem, jednání žalobkyně nemohlo být společensky škodlivé.
27. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí zdůraznil, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 126/2011-68]. Žalobkyně užila k jízdě chodník. K tomu se sama doznala. Z písemného vyjádření, které doložila 15. 11. 2021 rovněž vyplývá, že po chodníku jela zcela záměrně a vědomě. Materiální znak přestupku byl naplněn s ohledem na průběh a následky dopravní nehody (poškození obou vozidel). Společenská škodlivost přestupku spočívá zejména v ohrožení bezpečnosti na pozemních komunikacích. Žalovaný zásadně nesouhlasil s tím, že nedovolená jízda po chodníku a nedání přednosti v jízdě jsou totožné skutky a je zde

překážka věci rozhodnuté. Nejenže se jedná o naprosto odlišná porušení ZSP, ale rovněž o zcela jiné přestupky. Ačkoliv vznikly pochybnosti ohledně povahy pozemní komunikace a magistrát provedl všechna skutková zjištění, povaha pozemní komunikace v místě střetu nebyla jednoznačně zjištěna. Podle vyjádření magistrátu v rozhodnutí z 4. 1. 2017 je chodník, po kterém žalobkyně jela na jízdním kole, samostatnou pozemní komunikací.

28. Soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
29. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
30. Soud **nepřezkoumatelnost** napadených rozhodnutí žalované neshledal. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek – srovnej již ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25.
31. Z napadeného rozhodnutí žalované jakožto jednoho celku je zřejmé, že obsahuje nosnou argumentaci. Je zjevné, jakými úvahami se žalovaný řídil, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobkyně, proč považoval námitky za liché, mylné, vyvrácené nebo nepřipustné a proč subsumoval skutkový stav pod vybrané právní normy. Z rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl, v jaké věci, výrok odpovídá odůvodnění a rozhodnutí neobsahuje vnitřní rozpory. Z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
32. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019, s. 618).
33. Argumentace žalovaného rozhodnutí nebránila soudu přezkoumat ji v rozsahu žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším (nejintenzivnějším) vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38).
34. Nedůvodná je žalobní námitka, že v řízení byla **překážka věci rozhodnuté** (*res administrata*). Soud ze správního spisu ověřil, že v návaznosti na oznámení policie magistrát zahájil 4. 10.

2021 řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 ZSP pro porušení § 5 odst. 1 písm. a), § 23 odst. 1 a § 47 odst. 3 písm. g) ZSP. Magistrát změnil v souladu s § 78 odst. 4 ZOP právní kvalifikaci předmětu řízení oznámením z 3. 12. 2021 tak, že nadále bude vést řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. k) pro porušení § 53 odst. 2 a § 47 odst. 3 písm. g) ZSP. Žalovaný s tímto postupem nesouhlasil a rozhodnutím z 26. 4. 2022 zrušil rozhodnutí magistrátu o přestupku z 3. 1. 2022 i proto, že magistrát měl řízení o některých přestupcích zastavit. Magistrát 10. 6. 2022 zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) ZOP řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a § 125c odst. 1 písm. k) ZSP pro porušení § 23 odst. 1 (nedání přednosti) a § 5 odst. 1 písm. a) ZSP (užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem), protože tyto přestupky žalobkyni neprokázal.

35. Překážku věci rozhodnuté zakotvuje správní řád v § 48 odst. 2 správního řádu, podle kterého „*přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*“
36. Smyslem existence překážky věci rozhodnuté je zamezit tomu, aby se správní orgány zabývaly stejnou věcí vícekrát (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Ads 296/2021-26, bod 15).
37. „Skutek“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Hodnotí se skutkové okolnosti, které byly právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků výše uvedené skutkové podstaty. Pro totožnost skutku postačuje jen totožnost jednání či jen totožnost následku.
38. Česká trestněprávní doktrína tradičně při interpretaci uvedeného pojmu vychází z toho, že podstatou skutku je právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva (srov. Novotný, O. – Vanduchová, M. – Šámal, P. a kol. 2010. Trestní právo hmotné. Obecná část. Praha: Wolters Kluwer, str. 335-336). V obdobném duchu rozlišují jiní autoři mezi skutkem *de facto* a skutkem *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek *de iure* (viz Kratochvíl, V. a kol. 2009. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Praha: C. H. Beck, str. 184-185), jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 1 As 125/2011-163, bod 29.
39. NSS v rozsudku č. j. 9 As 67/2010-74 konstatoval, že „*stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech).*“
40. Totožnost skutku není soudní praxí ani právní teorií chápána jen jako naprostá shoda mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda postavení obžalovaného zlepšují nebo zhoršují. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud má s ohledem na závěry o skutkovém stavu upřesnit nepřiléhavý popis skutku z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku. Totožnost skutku je zachována (v poměru mezi obžalobou a rozhodnutím soudu o ní) kromě jiných případů i tehdy, jestliže je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, anebo jednání nebo následek (nebo obojí) jsou alespoň

částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. Tak na podstatě skutku nic nezmění např. upřesnění data spáchání trestného činu oproti obžalobě. Totožnost skutku zůstane zachována, jestliže odpadnou nebo se změní některé skutečnosti uvedené v obžalobě, které se vztahují k jiným okolnostem než k relevantnímu jednání nebo následku. Totožnost skutku bude zachována při rozdílném následku i tehdy, když skutečnosti zjištěné v hlavním líčení, které charakterizují jednání obviněného, jsou alespoň částečně totožné s popisem jednání v obžalobě. O totožný skutek jde i tehdy, je-li totožná podstata skutku, tj. je-li zachována alespoň částečná totožnost jednání nebo alespoň částečná totožnost následku (viz usnesení Nejvyššího soudu č. j. 5 Tdo 411/2018-34).

41. I pro správní trestání platí zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Například jde o dva různé skutky a dva odlišné správní delikty, pokud provozovatel taxislužby jednak účtuje vyšší než povolenou cenu (následkem je porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy) a jednak nevydá cestujícímu doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametru, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb), jak uvedl NSS v rozsudku č. j. A 6/2003, č. 1038/2007 Sb. NSS.
42. K argumentu žalobkyně o překážce věci rozhodnuté je také třeba dodat, že zastavení řízení či odložení věci samo o sobě nevytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté, která by znemožňovala o dané věci později zahájit řízení [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2012-44, č. 2850/2013 k dřívějšímu § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích].
43. Magistrát zastavil řízení o dvou skutcích, a to o „nedání přednosti“ (porušení § 23 odst. 1 ZSP) a § 5 odst. 1 písm. a) ZSP (užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem). Soud ověřil z písemnosti magistrátu z 3. 12. 2021, že žalobkyni předvolal k jednání a změnil předmět řízení – upustil od vedení řízení o přestupcích spočívajících v nedání přednosti (porušení § 23 odst. ZSP) a v užití vozidla, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tj. porušení § 5 odst. 1 písm. a) ZSP. Magistrát v souladu s § 78 odst. 4 ZOP ponechal v řízení stíhání za přestupek spočívající v nesepsání záznamu o nehodě, tj. porušení § 47 odst. 3 písm. g) ZSP a přidal obvinění z neoprávněné jízdy po chodníku, tj. v rozporu s § 53 odst. 2 ZSP. Žalobkyně k tomu písemně sdělila 21. 12. 2021, že k jednání nepřijde, omlouvá se a změnu kvalifikace bere na vědomí. Magistrát ještě nadto zastavil usnesením z 10. 6. 2022 řízení o přestupcích, u nichž od stíhání upustil citovaným oznámením o změně předmětu řízení.
44. Soud nepřisvědčil žalobkyni, že v případě přestupků, spočívajících v „nedání přednosti“ a „užití technicky nezpůsobilého jízdního kola“ založilo překážku věci rozhodnuté. Skutek, kterým žalobkyně měla porušit § 23 odst. 1 ZSP a spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 ZSP, spočíval v tom, že žalobkyně nedala přednost tam, kde byla povinna ji dát, tj. motorovému vozidlu. Skutek, kterým žalobkyně měla porušit § 5 odst. 1 písm. a) ZSP a spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, spočíval v tom, že žalobkyně

měla užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

45. Naopak, magistrát po celou dobu vedl správní řízení o skutku, který spočíval v tom, že žalobkyně nesešla s řidičem motorového vozidla záznam o dopravní nehodě ve smyslu § 47 odst. 3 písm. g) ZSP a dopustila se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Magistrát v oznámení z 4. 10. 2021 sdělil žalobkyni obvinění a rozšířil předmět řízení o skutek, který spočíval v tom, že žalobkyně jela v rozporu s § 53 odst. 2 ZSP po chodníku, ačkoli nesměla, a dopustila se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP.
46. S ohledem na popsání jednání u všech čtyř citovaných přestupků nelze hovořit o totožnosti jednání. U každého přestupku šlo o úplně jiné jednání, s jiným chráněným zájmem a jiným právním následkem (porušení jiného ustanovení zákona).
47. Chráněným zájmem je u porušení § 53 odst. 2 ZSP a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP (žalobkyně jela na jízdním kole po chodníku, ačkoli nesměla) především ochrana chodců a ostatních osob, zvířat a majetku, které se na chodníku a v jeho nejbližším okolí nacházejí.
48. Chráněným zájmem je u porušení § 47 odst. 3 písm. g) ZSP a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP (žalobkyně nesešla záznam o nehodě) především předcházení komplikovaným sporům o náhrady škody a souvisejícímu vzniku dalších nákladů.
49. Naproti tomu u přestupků, jejichž projednání magistrát zastavil, jde o jiné chráněné zájmy.
50. U přestupku nedání přednosti v jízdě dle § 23 odst. 1 ZSP je chráněným zájmem bezpečnost a plynulost silničního provozu a předcházení škodám na životech, zdraví a majetku. U přestupku užití technicky nezpůsobilého jízdního kola lze hovořit o totožném chráněném zájmu.
51. Porovnáním chráněných zájmů soud dospěl k závěru, že u projednaných přestupků byly chráněny zcela jiné zájmy než u přestupků, u kterých magistrát řízení zastavil. Nešlo tedy ani o totožnost jednání, ani o totožnost následků.
52. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány **neprokázaly, že žalobkyně jela na jízdním kole po chodníku** v rozporu s § 53 odst. 2 ZSP a že vůbec **šlo o chodník**.
53. V souladu s rozsudkem NSS č. j. 2 As 48/2008-58 jsou to správní orgány, kdo má prokázat, že přestupek byl spáchán na chodníku; tím spíše, pokud je chodník jakožto místo spáchání přestupku znakem skutkové podstaty. Navíc žalobkyně v žalobě namítala, že o chodník nešlo.
54. Pojem chodník není v žádném právním předpise definovaný, a proto je třeba vycházet z jeho významu v obecné řeči. Pro určení, jestli se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí, který je právně nezávazný, ani obsah pasportu místních komunikací obce. V němž jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace. Chodník může být součástí místní či účelové komunikace, anebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je pouze faktický stav na místě. Ten je v posuzovaném případě zjevný z fotografií, které pořídila policie na místě dopravní nehody. Fotografie zobrazují pás mezi budovou a zatravněnou plochou mezi chodníkem a silnicí. Jde o běžný chodník lemovaný typickými betonovými obrubníky (krajníky) a pokrytý plošnou chodníkovou dlažbou (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 333/2017-31).

55. Pro určení, zda se jedná o chodník, je třeba, aby správní orgán doložil příslušným rozhodnutím, že se o chodník jedná. Nepostačuje pouze stavebně technický popis. Relevantní je i vyjádření vlastníka a případné dopravní značení. Definicí chodníku se podrobně zabýval rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 63 Ca 15/2007-39, potvrzený rozsudkem NSS č. j. 2 As 48/2008-58. Uvedený krajský soud dospěl k závěru, že smyslem chodníku je to, aby byla chodcům umožněna bezpečná a pohodlná chůze mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali účastníky silničního provozu. NSS v posledně citovaném rozsudku shrnul, že závěry správního orgánu o tom, že se skutečně jedná o chodník, musí být jednoznačné a přesvědčivé.
56. V posuzované věci správní orgány dostaly uvedeným požadavkům. Magistrát provedl při jednání 27. 10. 2021 dokazování vyjádřením svého odboru dopravy a územního rozvoje z 1. 7. 2021, podle kterého se jedná v případě pozemku p. č. XA o chodník ve vlastnictví magistrátu (na přiložené fotografii mapě je chodník vyznačen); stanoviskem svého stavebního odboru z 9. 8. 2021, podle kterého pozemek parc. č. XA v k. ú. Hodolany je chodník podél silnice a dlažba chodníku navazuje na původní zpevnění mezi kolejnicemi a podél nich a manipulační plocha s různorodým povrchem; sdělením žalovaného (odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení silničního hospodářství) z 20. 9. 2021, podle kterého žalovaný rozhodnutím z 4. 1. 2017 č. j. X povolil připojení sousední nemovitosti (pozemek p. č. XA) k silnici I/46 ulice Hodolanská v Olomouci v km staničení 41,822 vpravo (v místě zrušeného přejezdu vlečky) a rovněž důkaz posledně citovaným rozhodnutím. Vyznačení chodníku je zjevné z přiloženého plánu a fotografií. Žalobkyně se podle protokolu o ústním jednání z 27. 10. 2021 se správním spisem seznámila prostřednictvím zmocněnce Mgr. J. Š. Žalobkyně se k věci písemně vyjádřila v podání, doručeném magistrátu 15. 11. 2021.
57. Skutečnost, že žalobkyně jela těsně před dopravní nehodou po chodníku, magistrát prokázal výpovědí svědka M. K. (řidiče vozidla) z 27. 10. 2021 a listinami s přílohami (mapy, fotografie a plány) vyjmenovanými v předcházejícím odstavci (bodě 56 rozsudku). Tyto důkazy byly v souladu s podklady rozhodnutí, tj. oznámením přestupku 24. 5. 2021, protokolem o nehodě v silničním provozu z 18. 5. 2021, plánkem k dopravní nehodě z 24. 5. 2021 a fotografiemi policie (18 ze 42 fotografií zobrazuje chodník). Tyto důkazy jsou v souladu s podklady rozhodnutí, a to vysvětlením, které podal řidič vozidla 20. 5. 2021, vysvětlením žalobkyně z 20. 5. 2021 a vyjádřením žalobkyně, doručeném magistrátu 15. 11. 2021.
58. Proto je nedůvodná námitka, že **magistrát neprokázal dostatečně skutkový stav**. Naopak, soud dospěl shodě s žalovaným k závěru, že skutkový stav byl prokázán v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, tj. tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
59. Soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že by **oprávněná úřední osoba stranila řidiči vozidla**, resp. nejednala nestranně. Žalobkyně namítala podjatost oprávněné úřední osoby v odvolání a magistrát usnesením ze 7. 2. 2022 námitku zamítl. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím z 26. 4. 2022. S těmito rozhodnutími se ztotožnil i soud. Ani soud nezjistil žádný poměr oprávněné úřední osoby k žalobkyni, řidiči vozidla ani jiné osobě ani k věci ve smyslu § 14 správního řádu, podle kterého *„každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Soud shledal postupy policie,

magistrátu a žalovaného jako souladné se zákonem. Správní orgány projednaly věc běžným, standardním způsobem a případ žalobkyně a postupy správních orgánů nevybočovaly nijak z obdobných případů, postupů a rozhodnutí. Řidič vozidla byl za nesepsání záznamu o nehodě potrestán pokutou.

60. Jde o správní trestání a obviněný nemá povinnost vypovídat, nemůže být k výpovědi nijak nucen a je na něm, jak vede svou obhajobu, či zda ji vůbec vede. Obviněný nemá povinnost a nemusí mít ani zájem na tom, aby skutkový stav byl zjištěn podle skutečnosti, protože mu hrozí sankce. Naopak svědek (řidič vozidla) byl povinen ve správním řízení o přestupcích žalobkyně vypovídat pravdivě a nic nezamlčet podle § 55 odst. 1 správního řádu. O tom byl magistrátem poučen v předvolání z 4. 10. 2021. Pokud by tuto povinnost porušil, mohl by se dopustit trestného činu křivé výpovědi (§ 346 trestního zákona) nebo přestupku nepravdivé výpovědi či vysvětlení [§ 2 odst. 2 písm. e) a f) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích]. Soud neměl rovněž pochybnosti o věrohodnosti podkladů rozhodnutí, které sepsala policie. Naopak, žalobkyně tvrdila, že nejela na chodníku a jindy, že na chodníku jela, dále že jí nevznikla škoda na jízdním kole, a jindy že kolo mělo prasklý rám a blatník ap. Žalobkyně nepředložila svou hodnověrnou verzi příběhu, a především neunesla přenesené důkazní břemeno (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
61. Soud neměl shodně se správními orgány **pochybnosti o místě přestupků**. Magistrát ve výroku rozhodnutí vymezil místo přestupků konkrétně, srozumitelně a jasně. Popis skutku byl v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) ZOP, podle kterého povinnou náležitostí výrokové části rozhodnutí o přestupku je uvedení místa přestupku.
62. Jak uvedl NSS například v rozsudku č. j. 1 As 46/2016-24, konkrétní místo spáchání přestupku, který je obviněnému kladen na vinu, není přímo součástí příslušné skutkové podstaty (pro její naplnění postačí překročení dovolené rychlosti na jakékoliv dálnici). Jinými slovy, konkrétní místo není rozhodné pro závěr, zda se přestupek stal či nikoliv (srov. rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012–375, odst. 172 a násl.). Je ovšem nezbytnou náležitostí popisu skutku. Uvedení konkrétního místa spáchání přestupku je podstatné pro vyloučení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Popis místa skutku ve výroku rozhodnutí nevzbuzoval pochybnosti a pojem „chodník“ byl vyjasněn po dokazování provedeném magistrátem.
63. Lichá je námitka žalobkyně, že v posuzované věci **nešlo o nehodu a nevznikla škoda**.
64. Podle § 47 odst. 1 ZSP „*dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.*“
65. V posuzované věci byly splněny všechny zákonné znaky definice dopravní nehody: šlo o událost v provozu na pozemních komunikacích; šlo o srážku, došlo k nárazu vozidla a jízdního kola; nárazem byla způsobena škoda, kterou účastníci odhadli již po jejím vzniku na 7 – 20 000 Kč. Ostatně proto účastníci nehody nevolali policii, jak u „malých nehod“ předvídá § 47 odst. 3 písm. g) ZOP, a dohodli se o náhradě škody. Teprve následující den si žalobkyně vše rozmyslela a volala policii.

66. Podle oznámení přestupku z 24. 5. 2021 se účastníci nehody dohodli na výši škody 7 – 20 000 Kč, jak jim kvalifikovaně odhadli v AUTO Čechák s. r. o., před jejíž budovou k nehodě došlo. Řidič vozidla požadoval 7 000 Kč a dohodli se, že se sejdou následující den.
67. Podle protokolu o nehodě v silničním provozu, který sepsala policie 18. 5. 2021, odhad škody na vozidle řidiče byl 25 000 Kč. Poškozené mělo být víko motoru a pravý přední blatník. Škoda na jízdním kole byla odhadnutá na 3 000 Kč. Jízdní kolo mělo zdeformovaný a prasklý rám, řídítka, levou brzdnou páku a přední blatník. Vrypy jsou patrné i z fotografií vozidla v příloze protokolu o nehodě.
68. Sama žalobkyně ohlásila policii dopravní nehodu, jak se podává ze záznamu policie o přijatém oznámení z 18. 5. 2021. Podle výpovědi řidiče vozidla 27. 10. 2021 on chtěl přivolat policii, ale žalobkyně to odmítla, dohodli se na náhradě škody 7 000 Kč, ale druhý den se mu ozvala místo žalobkyně policie. Námitku, že nejde o nehodu, vznesla žalobkyně až v žalobě. Proto se tato námitka jeví jako účelová.
69. Sepsat záznam o nehodě ukládá účastníkům „malé“ dopravní nehody § 47 odst. 3 písm. g) ZSP, podle kterého *„účastníci dopravní nehody jsou povinni v případech, kdy nevznikne povinnost oznámit nehodu policii, sepsat společný záznam o dopravní nehodě, který podepíší a neprodleně předají pojistiteli; tento záznam musí obsahovat identifikaci místa a času dopravní nehody, jejích účastníků a vozidel, její příčiny, průběhu a následků.“*
70. Podle § 47 odst. 5 ZSP povinnost nahlásit nehodu neprodleně policii mají účastníci dopravní nehody, dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč.
71. Podle § 47 odst. 6 ZSP *„povinnost nahlásit dopravní nehodu policii mají účastníci nehody i v případech, kdy při dopravní nehodě*
- a) dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle,*
 - b) dojde k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích nebo*
 - c) účastníci dopravní nehody nemohou sami bez vynaložení nepřiměřeného úsilí zabezpečit obnovení plynulosti provozu na pozemních komunikacích.“*

72. Z citovaných ustanovení vyplývá, že v posuzovaném případě šlo o nehodu, kterou nebyli její účastníci povinni nahlásit policii a měli povinnost sepsat záznam o dopravní nehodě.

73. Z konstantní judikatury vyplývá, že povinnost podle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP (sepsat v případě méně závažné dopravní nehody společný záznam o nehodě) musí účastníci nehody, pokud neoznámí nehodu policii, splnit neprodleně. Společný záznam o dopravní nehodě dle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP nemá povahu dohody mezi účastníky nehody; účastníci nehody nemají povinnost shodnout se na zavinění dopravní nehody ani na popisu jejího průběhu, příčin apod.; každý z účastníků nehody je oprávněn popsat v záznamu o nehodě svoji verzi dané události.

74. Protože žalobkyně si dohodu rozmyslela, jak shodně vyplynulo z jejího oznámení a vysvětlení policii, z vysvětlení a svědecké výpovědi řidiče vozidla a z písemného vyjádření žalobkyně z 15. 11. 2021, porušila povinnost podle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP. Tuto povinnost

porušil i řidič vozidla a byl za její porušení potrestán pokutou 500 Kč, zaplacenou na místě 14. 6. 2021, jak se podává z bloku na pokutu č. N 3661310.

75. Pokud žalobkyně ani řidič vozidla neměli formulář ani žádný papír, mohli si ho obstarat v budově AUTO Čechák s. r. o., před kterou k nehodě došlo, když se tam byli ptát na odhad škody na vozidle. Ani jeden z účastníků nehody neuvedl překážku, která by jim v tom bránila.
76. Náhle a překvapivě až v žalobě žalobkyně tvrdila, že řidič záznam o nehodě sepsat nechťel. Pak ale byla povinna přivolat policii, což neučinila.
77. Důvodem k nesepsání společného záznamu o dopravní nehodě není ani to, že žalobkyně užila jízdní kolo. Povinnosti podle § 47 odst. 3 písm. g) ZSP se vztahují na účastníky dopravní nehody. Ustanovení § 47 ZSP používá pojem „řidič“. Podle § 2 písm. d) ZSP řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. Podle § 2 písm. h) ZSP nemotorové vozidlo je přípojné vozidlo a vozidlo pohybující se pomocí lidské nebo zvířecí síly, například jízdní kolo, ruční vozík nebo potahové vozidlo. Na žalobkyni jako řidičku nemotorového vozidla – jízdního kola se tedy vztahovaly povinnosti podle § 47 ZSP, včetně povinnosti sepsat společný záznam o nehodě anebo nahlásit nehodu policii.
78. Soud shledal, stejně jako správní orgány, že **formální a materiální znak** obou projednaných přestupků byl naplněn.
79. Formální znaky přestupku spočívajícího v porušení § 47 odst. 3 písm. g) ZOP byly naplněny. Šlo o dopravní nehodu, kterou její účastníci nebyli povinni hlásit policii, protože nešlo o případy podle § 47 odst. 5 a 6 ZOP, jak soud uvedl výše. Účastníci dopravní nehody nesepsali společný záznam s náležitostmi podle § 47 odst. 3 písm. g) ZOP a neodevzdali ho pojistiteli, což nebylo mezi účastníky řízení ani účastníky nehody sporné. Z této povinnosti se účastníci nehody nijak nevyvinili a nebyly zde žádné okolnosti, které by vyloučily odpovědnost žalobkyně za tento přestupek. Ostatně, sama žalobkyně nehodu sama policii nahlásila a dohodu z předchozího dne porušila, protože se jí dohodnutá náhrada škody zdála dost vysoká, jak uvedla ve vysvětlení 18. 5. 2021.
80. Materiálním znakem přestupku spočívajícího v nesepsání společného záznamu o nehodě, tj. společenskou škodlivostí tohoto jednání se správní soudy opakovaně zabývaly. NSS v rozsudku č. j. 5 As 4/2013-26 uvedl, že účelem § 47 odst. 3 písm. g) ZSP je (pokud možno) objektivní zjištění průběhu dopravní nehody tak, aby nehoda mohla být vypořádána příslušnými pojišťovnami jakožto pojistná událost (resp. zajistit dostatečný podklad pro případné vypořádání náhrady škody, která vznikne v důsledku dopravní nehody). Objektem přestupku podle 125c odst. 1 písm. k) ZSP ve spojení s § 47 odst. 3 písm. g) ZSP je zájem společnosti na řádném vyšetření příčin dopravní nehody, a to i z pojistného hlediska. Jak vyplývá z § 5 ZOP, „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ K odpovědnosti za přestupek je tedy třeba porušit nebo ohrozit určitý zájem společnosti, přičemž toto porušení nebo ohrožení je materiálním znakem (tj. společenskou škodlivostí) přestupku (bez této společenské škodlivosti by se ostatně o přestupek ani nejednalo).
81. V posuzované věci postup účastníků dopravní nehody, žalobkyně a řidiče vozidla, vedl ke značnému ztížení řádného vyšetření dopravní nehody. To se týká jak zjištění jejich příčin, tak následně vypořádání nároků na náhradu škody. Svědčí o tom i skutečnost, že jak policie,

tak magistrát nepodezíraly účastníky nehody z přestupku spočívajícího ve spáchání nehody, ale z jiných porušení ZSP. Ke zjištění přesné příčiny nehody by bylo třeba vypracovat znalecký posudek, což by prodloužilo řízení a zvýšilo náklady správního řízení, resp. náklady účastníků řízení. Magistrát by byl povinen dát žalobkyni k úhradě (mimo 1 000 Kč paušální náhrady nákladů správního řízení) ještě náhradu nákladů na znalecký posudek ve výši 5 000 Kč, resp. 10 000 Kč v souladu s § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb. (pozn. soudu: od 1. 7. 2024 činí paušální náhrada nákladů správního řízení 2 500 Kč). Naplnění materiální stránky přestupku tak soud považuje za zřejmé. Žalobkyně (stejně jako řidič vozidla) byla trestána za to, že vůbec k dohodě o nesepsání společného záznamu o nehodě bezprostředně po ní bez relevantního důvodu přistoupila a tím přispěla k porušení zájmu chráněného zákonem.

82. Formální znaky přestupku spočívajícího v porušení § 53 odst. 2 ZSP byly taktéž naplněny.
83. Podle § 53 odst. 2 ZSP *„jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak nebo pokud nejde o užití chodníku vozidlem základní složky integrovaného záchranného systému nezbytné k plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností nebo vozidlem obecní policie při plnění jejích úkolů.“*
84. Žalobkyně předala 1. 7. 2021 oprávněné úřední osobě vyjádření odboru dopravy a územního rozvoje k charakteru pozemku z 1. 7. 2021 (že se jedná o chodník), tj. asi 1,5 měsíce po spáchání přestupku, a popřela, že se jednalo o chodník až v žalobě z 18. 4. 2023; navzdory provedenému dokazování, aniž by vznesla konkrétní námitku proti důkazům, které jednoznačně potvrdily, že se o chodník jednalo.
85. Jak správní orgány vyložily a soud přezkoumal výše, k dopravní nehodě došlo, když žalobkyně jela na jízdním kole po chodníku. Bylo prokázáno, že šlo o chodník. Mezi účastníky řízení nebylo po provedeném dokazování sporu o tom, že žalobkyně po chodníku jela, a proto k nehodě došlo. Žalobkyně neužila chodník jako chodec, ani nebyla ve vozidle základní složky integrovaného záchranného systému ani ve vozidle obecní policie.
86. Žalobkyně objasnila důvod, proč jela po chodníku v písemném vyjádření, doručeném magistrátu 15. 11. 2021 tak, že ulici Hodolanská musí přejet na druhou stranu po cestě do práce a byla smířená s tím, že musí jet po chodníku. Žalobkyně při popisu průběhu nehody stále používala pojmy „chodník“ a „nehoda“. Žalobkyně obdržela na žádost kopii správního spisu 29. 6. 2021. Žalobkyně doručila 1. 7. 2021 magistrátu vyjádření magistrátu (odboru dopravy a územního rozvoje) z 1. 7. 2021 k existenci komunikace na pozemku parc. č. XA v k. ú. Hodolany, podle kterého magistrát jako vlastník místních a veřejně přístupných účelových komunikací v městě Olomouc potvrdil, že na části uvedeného pozemku se nachází chodník, uliční zeleň a manipulační plocha, ke které nedohledal žádné stavební podklady. Na pozemku nebyl vybudovaný sjezd, který by byl povolen. V minulosti na pozemku byla vlečka, která byla v místě chodníku zrušena. Příslušný vydat stanovisko ke kategorii a využití pozemní komunikace je odbor stavební, oddělení státní správy na úseku pozemních komunikací.
87. Posledně jmenovaný odbor jakožto příslušný silniční správní úřad vydal stanovisko na žádost magistrátu 9. 8. 2021 a potvrdil, že na pozemku p. č. XA v k. ú. Hodolany se nachází mj. chodník a mezi kolejnicemi a podél nich bylo ponecháno původní zpevnění, na které navazuje dlažba chodníku z obou stran a manipulační plocha s různorodým povrchem. Soud

ponechává stranou povolení a využití sjezdu na pozemní komunikaci, protože způsob a oprávněnost jízdy řidiče vozidla není předmětem tohoto řízení.

88. Materiální znak přestupku spočívajícího v neoprávněné jízdě žalobkyně-rybářky spočívá v tom, že porušila zájem společnosti na bezpečnosti osob, které používají chodník, tj. chodců, a na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Následek jejího protiprávního jednání nespočíval jen v ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ale následkem poruchového jednání žalobkyně byl vznik škody.
89. Podle § 2 písm. j) ZSP chodec je i osoba, která tlačí nebo táhne sánky, dětský kočárek, vozík pro invalidy nebo ruční vozík o celkové šířce nepřevyšující 600 mm, pohybuje se na lyžích, kolečkových bruslích nebo obdobném sportovním vybavení anebo pomocí ručního nebo motorového vozíku pro invalidy, vede jízdní kolo, motocykl o objemu válců do 50 cm³, psa a podobně.
90. Nedůvodná a nekonkrétní je žalobní námitka, že **vozidlo řidiče nebylo poškozeno**, že správní spis to neprokazuje a že správní orgány se **nevypořádaly s důkazy**, které předložila žalobkyně.
91. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek NSS č. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08 (N 67/52 SbNU 663)]. Tyto závěry platí i pro správní řízení a správní orgány.
92. V posuzované věci policie, magistrát a žalovaný srozumitelně a podrobně popsaly škodu, která vznikla na vozidle řidiče. Policie pořídila obsáhlou fotodokumentaci vozidla a popsala poškození vozidla podrobně v protokolu o nehodě. Protože šlo o malou nehodu, nebylo třeba odborného či znaleckého zkoumání poškození včetně vnitřních částí vozidla. Pro účely projednání shora citovaných přestupků žalobkyně byl tento postup správních orgánů zcela dostačující. Ostatně, žalobkyně konkrétní námitky zejména technického charakteru, ale ani právní námitky ke vzniku škody dosud nevznesla. Správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností a v takovém rozsahu, aby z něho mohly učinit shora citované právní závěry. Žalobkyně ani v žalobní námitce konkrétně netvrdila, které důkazní návrhy zůstaly nevyslyšeny.
93. Nedůvodná je žalobní námitka, že řidič vozidla spáchal i jiné přestupky, než za které byl uznán vinným.
94. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 9 As 61/2008-46, „posuzování viny a trestu obviněného z přestupku se nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení, neboť toto je – jak již bylo řečeno – svěřeno výlučně do rukou státu, který naplňuje veřejný

zájem na stíhání jednání naplňujícího znaky skutkových podstat přestupků. Poškozený tedy nemá subjektivní veřejné právo na to, aby byla správním orgánem vyslovena vina obviněného z přestupku, a tudíž nemůže být dotčen na svých právech tím, když takové rozhodnutí není správním orgánem vydáno, resp. je vydáno rozhodnutí jiné, v daném případě rozhodnutí o zastavení řízení. Tímto rozhodnutím totiž není poškozený žádným způsobem zkrácen na svém právu domáhat se cestou občanskoprávní žaloby náhrady škody vůči tomu, kdo byl v původním řízení obviněn z přestupku, a v občanském soudním řízení pak navrhopvat důkazy k prokázání svého tvrzení, že uvedená osoba za způsobenou škodu skutečně odpovídá. Pokud přestupkové řízení neskončilo rozhodnutím o tom, že byl spáchán přestupek, a kdo jej spáchal, soud v občanském soudním řízení není výsledkem takového přestupkového řízení vázán (§ 135 odst. 1 o. s. ř. a contrario).“

95. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech magistrátu a žalovaného namítané vady, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
96. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 5. listopadu 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.